

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: P. S., zastoupen JUDr. Tomášem Vacíkem, advokátem**, se sídlem Vlastina 23, 323 00 Plzeň, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4, v řízení o žalobách proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 6. 12. 2012, č. j. 5088-20/2012-060100-21, a rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 6. 12. 2012, č. j. 5088-21/2012-060100-21,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 5077/2011-066300-024, Celní úřad Pardubice (dále jen „celní úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“) vyměřil žalobci za zdaňovací období měsíce listopad 2011 z moci úřední podle pomůcek spotřební daň ve výši 46.455 Kč, a to z lihu v množství 1,63 hl etanolu.

Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2012, č. j. 5088-20/2012-060100-21, Celní ředitelství Hradec Králové (od 1. 1. 2013 v souladu s § 1 a 4 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Generální ředitelství cel - dále jen „žalovaný“

nebo též „celní ředitelství“) citovaný platební výměr k odvolání žalobce změnilo tak, že doplnilo mezi ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto, též ust. § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. c) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. V ostatním platební výměr ponechalo beze změny.

Platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 5077-2/2011-066300-024, celní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 2.254 Kč za nepodání daňového přiznání z lihu za zdaňovací období měsíce listopad 2011 ve stanovené lhůtě.

Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2012, č. j. 5088-21/2012-060100-21, celní ředitelství citovaný platební výměr k odvolání žalobce změnilo tak, že ve výroku namísto ust. § 250 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. uvedlo ust. § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb. V ostatním ponechalo platební výměr beze změny.

Žalobce podal proti oběma rozhodnutím celního ředitelství včasnou žalobu, kterou se domáhal jejich zrušení a též zrušení platebních výměrů vydaných celním úřadem, a to zejména pro jejich nezákonnost, a náhrady nákladů soudního řízení. V žalobě uplatnil následující žalobní body:

1. Správní řízení bylo zahájeno s nesprávným subjektem.

Žalobce prokázal, že dne 14. 11. 2011 při kontrole dodávkového vozidla Mercedes 308 D, RZ X, jednal za obchodní společnost CHEMPRES s. r. o., IČ: 26362651, se sídlem Bělohorská 3, 301 00 Plzeň (dále jen „Chempres“), jejímž je jediným jednatelem a společníkem. Tuto námitku žalobce vznesl již v odvolání, žalovaný se s ní však vypořádal neadekvátně. Odkázal toliko na § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SPD“), a uvedl, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) se dopravce stává plátcem spotřební daně, neprokáže-li, že přepravované výrobky jsou zdaněné nebo neprokáže-li způsob jejich nabytí oprávněně bez daně, přičemž odkázal na rozsudky č. j. 5 Afs 35/2008-53 a č. j. 9 Afs 137/2007.

Žalobce byl za dopravce považován oběma správními orgány mylně. Žalobce uvedl, že jednal jménem společnosti Chempres, přičemž skutečnost, že dopravcem může být i právnická osoba, vyplývá i ze žalovaným použitého rozsudku NSS č. j. 5 Afs 35/2008-53. Pokud žalobce nebyl dopravcem, nemohla mu být vyměřena spotřební daň.

2. Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že kontrolovaný lih nebyl denaturovaný.

Žalovaný sám vzal za prokázané, že Chempres nakupovala od společnosti BIOFERM-lihovar Kolín, a. s. (dále jen „Bioferm“) v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011, tedy i v období provedené kontroly, pouze obecně denaturovaný lih. Žalobce si nechal provést analýzu vzorku, který mu byl poskytnut celními orgány dne 14. 11. 2011, a to ve zkušební laboratoři společnosti BEL/NOVAMANN International s. r. o., IČ: 31329209, která je oprávněna zjišťovat denaturační činidla v lihu (dále jen „laboratoř Bel/Novamann“). Z protokolu č. 22778/2012 této laboratoře vyplývá, že odebraný vzorek obsahuje látky, které vylučují závěr, že lih nebyl denaturovaný. Na sdělení žalovaného o plánované analýze rozhodčího vzorku ze dne 19. 7. 2012 reagoval žalobce návrhem provedení analýzy subjektem nezávislým na celní správě, nejlépe zahraničním. Žalovaný tento návrh chybně interpretoval jako souhlas žalobce s provedením analýzy rozhodčího vzorku, neakceptoval ho, přestože již v té době byl seznámen s analýzou provedenou zkušební laboratoří Bel/Novamann, a v odůvodnění

napadeného rozhodnutí uvedl, že mu není známa žádná jiná nezávislá akreditovaná laboratoř v ČR či zahraničí, která by disponovala akreditací k určení denaturačního činidla pro obecnou denaturaci. Z usnesení NSS sp. zn. 1 Afs 42/2007 vyplývá, že nic nebrání žalovanému nechat provést analýzu subjektem odlišným od celně technické laboratoře. Analýzy provedené těmito laboratořemi na straně jedné a zkušební laboratoří Bel/Novamann na straně druhé jsou ve zjevném rozporu, nebylo tedy prokázáno, že líh nebyl denaturovaný, a žalobce navrhuje vypracování znaleckého posudku k otázce, zda vzorek odebraného lihu je denaturovaným lihem či nikoliv.

Ze skutečností uvedených pod oběma žalobními body vyplývá nezákonnost rozhodnutí o vyměření spotřební daně z lihu za listopad 2011 a ze stejných důvodů je nezákonné i rozhodnutí o uložení pokuty za nepodání daňového přiznání na tuto daň ve stanovené lhůtě.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 26. 3. 2013, kterým navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a nepřiznat žádnému z účastníků náhradu nákladů soudního řízení. Žalovaný především odkázal na obě napadená rozhodnutí s tím, že v nich je podrobně odůvodněno, proč nebylo vyhověno odvoláním žalobce. Určením plátce daně a charakteru zboží z hlediska daňového se zabývá podrobně rozhodnutí o odvolání proti vyměření spotřební daně (dále též „první napadené rozhodnutí“), zatímco rozhodnutí o odvolání proti pokutě (dále též „druhé napadené rozhodnutí“) se věnuje otázce uložení pokuty. Ve vztahu k žalobní argumentaci je tedy zásadní první napadené rozhodnutí.

Ad 1. Podrobné odůvodnění určení žalobce jako plátce daně je uvedeno na stranách 7 a 8 prvního napadeného rozhodnutí, rozsudek č. j. 5 Afs 35/2008-53 popisuje odlišnou situaci. V projednávané věci žalobce při kontrole nepředložil žádné obchodní, ani přepravní doklady, a ani doklady předložené dodatečně nebylo možné ztotožnit se zbožím. Žalobce tudíž neprokázal, že by jednal jménem společnosti Chempres, navíc líh byl nalezen ve vozidle, jehož provozovatelem je společnost PETERUS CZ s. r. o., jejímž jednatelem je rovněž žalobce. Šetřením u společnosti Bioferm bylo zjištěno, že tato společnost prodala společnosti Chempres v prověřovaném období obecně denaturovaný líh. Žalobce však dne 14. 11. 2011 přepravoval líh nedenaturovaný, který nelze se zbožím dle faktury č. 80111000 vystavené společnosti Chempres společností Bioferm ztotožnit. Touto fakturou žalobce zdanění lihu neprokázal.

Ad 2. Analýza rozhodčího vzorku provedená dne 30. 10. 2012 v celně technické laboratoři (dále jen „CTL“) potvrdila, že zboží zajištěné dne 14. 11. 2011 nesplňuje podmínky dle vyhlášky č. 141/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobu, skladování a zpracování lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 141/1997 Sb.“), pro denaturovaný líh, neboť vedle základní složky etanolu neobsahuje další složky o obsahu minimálních denaturačních poměrů. Při otevření rozhodčího vzorku byl žalobce přítomen, stěžejní roli hrálo určení obsahu lihové směsi. Laboratoř Bel/Novamann uvádí, že provedla neakreditovanou zkoušku, která nestanovila obsah identifikovaných složek, tedy neodpovídá na otázku, zda přídatné složky směsi dosahují minimálních denaturačních poměrů. Analýza provedená CTL na straně jedné a analýza společnosti Bel/Novamann na straně druhé tak nemají z hlediska určení daňové povinnosti stejnou váhu.

Ve vztahu k požadavku na provedení analýzy nezávislým subjektem žalobce odkazuje na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 42/2007-55, ovšem tento rozsudek řešil zcela odlišnou situaci, kdy

součástí spisu nebyl znalecký posudek CTL, ale pouze stanovisko žalovaného k sazebnímu zařazení, v němž byly závěry CTL konstatovány. Takto zachycené závěry CTL nebylo možné podrobit kontrole jiným znalcem a ve spise obsažený následný posudek CTL proto nebyl posudkem revizním. V řízení tak proti sobě stály rovnocenné posudky Ing. P. a CTL, pracoviště Ostrava, mezi nimiž byl zásadní rozpor v otázce složení zboží a použitých metod rozboru. Za této situace se NSS přiklonil k ustanovení nezávislého znalce k posouzení správnosti metod jednotlivých posudků a určení toho, který ze závěrů osvědčuje objektivní stav. V projednávaném případě však o metodách zkoušek použitých CTL a výsledku zkoušek není pochyb, tyto jsou podrobně popsány v protokolu o zkoušce ze dne 7. 12. 2011. Analýza provedená laboratoří Bel/Novamann není rovnocenná analýze CTL, proto není třeba posuzovat správnost metod použitých oběma zpracovateli. Na straně 8 až 13 prvního napadeného rozhodnutí je podrobně popsáno, k jakým výsledkům dospěly laboratorní rozbor, proč nebyl zohledněn rozbor laboratoře Bel/Novamann a proč bylo přezkoumání rozhodčího vzorku zadáno jinému pracovišti CTL. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 42/2007-55, z něhož vyplývá, že skutečnost, že CTL jsou součástí celní správy, nesnižuje důkazní hodnotu jejich posudků. Dále pak poukazuje na rozsudek č. j. 9 Afs 17/2011-69, kdy se NSS ztotožnil s postupem žalovaného celního orgánu, který se v rozhodnutí vypořádal s rozpory analýz provedených CTL a subjektem na nich nezávislým a uvedl důvody, proč vyšel z analýzy CTL. Věc byla posuzována i Ústavním soudem (sp. zn. IV. ÚS 3395/11), který na závěry NSS odkázal a dodal, že „poukaz stěžovatelky na nemožnost ověření hodnot naměřených celní laboratoří u jiného akreditovaného pracoviště je bezpředmětný, neboť systém kontroly v rámci své soustavy zajišťuje celní správa... Jinými slovy řečeno, skutečnost že by stěžovatelka provedla rozbor lihu u akreditované laboratoře pracující na komerční bázi, ještě neznámá, že by takto získaný výstup musel být využit v celním řízení“).

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 17. 4. 2013, v níž setrval na argumentaci uvedené v žalobě, přičemž zdůraznil, že z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 35/2008-53 vyplývá, že dopravcem může být i právnická osoba. Ve vztahu k jednání žalobce při přepravě jménem společnosti Chempres pak uvedl, že důkazní břemeno leží na žalovaném. V projednávané věci však žalovaný vychází z toho, že řidič je automaticky i dopravcem. Rozhodující při určení, zda žalobce jednal jako fyzická osoba, nebo jako jediný jednatel společnosti Chempres, je ovšem projev žalobcovy vůle. Žalobce jednoznačně jednal jako jednatel společnosti.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili, a to žalobce výslovně podáním doručeným soudem dne 7. 3. 2013, a žalovaný konkludentně, neboť na výzvu soudu k vyjádření se, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání, ve lhůtě do dvou týdnů nereagoval, ač byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 6. 12. 2012, přičemž dospěl ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1. Námitku, že dopravcem nebyl žalobce ale společnost Chempres, jejímž jediným jednatelem a společníkem je, vznesl žalobce již v odvolání proti platebnímu výměru na

spotřební daň za měsíc listopad 2011. V podané žalobě pak žalovanému vytknul chybné vypořádání se s touto námitkou. Pro posouzení prvního žalobního bodu tak bylo zásadní, jak se s jeho odvolací námitkou vypořádal žalovaný. Soud ve správním soudnictví se totiž nemůže k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyjadřovat takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není třetí instancí ve správním řízení, pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Nemůže ovšem zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, protože podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Z odvolání žalobce proti platebnímu výměru je zřejmé, že žalobce tvrdil, že při provádění kontroly jednal za společnost Chempres a že opakovaně (ve dnech 21. 11. 2011 a 24. 2. 2012) celnímu úřadu předložil daňový doklad č. 80111000 ze dne 29. 3. 2011, z něhož je patrné, že společnost Chempres je odběratelem obecně denaturovaného lihu, který zakoupila od společnosti Bioferm, a tedy je daňovým subjektem. Žalovaný na tuto námitku reagoval na stranách 7 a 8 prvního napadeného rozhodnutí, kdy odkázal na ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o SPD, podle kterého se dopravce stane bez dalšího, tj. bez ohledu na to, zda věděl či vědět mohl, že přepravované výrobky podléhají spotřební dani, plátcem daně, pokud dopravuje výrobky ve větším množství a současně neprokáže, že tyto výrobky již byly zdaněny nebo že byly nabyty oprávněně bez daně. Podle žalovaného byly obě podmínky splněny, neboť žalobce dopravoval 175 litrů lihu podléhajícího spotřební dani a neprokázal, že by tento lih byl nabyt oprávněně bez daně či že již byl zdaněn. Žalovaný zdůraznil, že vlastnictví výrobků není pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně rozhodující, toto by mělo význam, pokud by mohlo přispět k prokázání zdanění výrobků. Žalovaný současně odkázal na rozsudky NSS č. j. 5 Afs 35/2008-53 a 9 Afs 137/2007-59.

Soud nemá, co by žalovanému vytknul, jeho reakci na žalobcovo tvrzení, že jednal jménem společnosti Chempres, považuje za naprosto dostačující a správnou. Žalobce dával v odvolání jednání za tuto společnost do souvislosti s vlastnictvím lihu, když poukazoval na daňový doklad č. 80111000, z něhož podle něj vyplývá, že společnost je odběratelem obecně denaturovaného lihu a tedy daňovým subjektem. Vlastnické právo společnosti Chempres k přepravovanému lihu žalobce ostatně tvrdil již při kontrole dne 14. 11. 2011, což výslovně vyplývá z protokolu o zajištění vybraných výrobků a též z protokolu o odběru vzorku z uvedeného dne. Vedle výše specifikovaného daňového dokladu žalobce dodatečně předložil i dodací list č. 200101/11 a objednávku č. 110329017. Všechny tyto doklady se vztahují k odběru obecně denaturovaného lihu v množství 333 l.a. společností Chempres od společnosti Bioferm a tedy neprokazují vlastnické právo společnosti Chempres k lihu převáženému žalobcem dne 14. 11. 2011, když tento lih podle výsledků zkoušek (viz argumentace k druhému žalobnímu bodu) nebyl lihem obecně denaturovaným. Jiné argumenty či listiny dokládající žalobcovo tvrzení, že daňovým subjektem je společnost Chempres, žalobce nenabídl. Veškeré žalobcem předložené listiny se vztahovaly k obecně denaturovanému lihu, v řízení ovšem bylo zjištěno, že přepravovaný lih lihem obecně denaturovaným není. Uvedené listiny se tedy k přepravovanému lihu nevztahují, nevyplývá z nich ani tvrzené vlastnictví společnosti Chempres k němu (společnost nabyla vlastnické právo k lihu obecně denaturovanému) a žalobci tak nebylo možno přisvědčit. Žalovaný správně vycházel z ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o SPD, podle kterého je plátcem daně

dopravce, pokud neprokáže, že se jedná o zdaněné výrobky či výrobky nabyté oprávněně bez daně. Žalobce tvrdil oprávněné nabytí bez daně, když předkládal listiny o nabytí obecně denaturovaného lihu (tedy lihu nepodléhajícího spotřební dani) společností Chempres od společnosti Bioferm. Přepřavovaný líh ovšem s listinami nekořespondoval, jednalo se o líh nedenaturovaný, tedy vlastnictví společnosti Chempres k němu a jeho nabytí oprávněně bez daně nebyly doloženy, tudíž byl správně za plátce daně považován žalobce jako dopravce, nikoliv společnost Chempres. V této souvislosti soud považuje za nutné zmínit, že žalovaný nezpochybňoval žalobcovo tvrzení o tom, že dopravcem může být i právnická osoba, nicméně žalobci se skutečnost, že dopravcem je společnost Chempres, nepodařilo prokázat, neboť z jím předložených listin nevyplývalo vlastnické právo společnosti k přepřavovanému lihu, tedy lihu nepodléhajícímu spotřební dani (obecně denaturovanému), přičemž právě z tohoto vlastnictví žalobce statut společnosti Chempres jako daňového subjektu odvozoval.

Tvrzení o projevu vůle a nutnosti ho respektovat žalobce uvedl až v replice k vyjádření žalovaného k žalobě, tj. po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty stanovené pro podání žaloby, příp. rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), tudíž k němu nelze přihlížet.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 2. Na analýzu provedenou laboratoří Bel/Novamann žalobce poukazoval již v průběhu daňového řízení, přičemž dovozoval, že touto analýzou je prokázáno, že líh jím převážený byl obecně denaturován. Žalovanému v žalobě vytknul, že reagoval zadáním analýzy rozhodčího vzorku lihu opět CTL, namísto aby vyhověl jeho návrhu a tuto analýzu nechal vypracovat nezávislý subjekt, nejlépe zahraniční, a uzavřel, že mezi rozboru Bel/Novamann na straně jedné a CTL na straně druhé je závažný rozpor, tudíž nebylo prokázáno, že líh denaturován nebyl. Současně navrhl vypracování znaleckého posudku k otázce, zda líh obecně denaturován byl či nikoliv.

Na rozbor provedený laboratoří Bel/Novamann a CTL žalovaný obsáhle reagoval na stranách 8 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nejprve poukázal na rozbor provedený CTL Praha (protokol o zkoušce ze dne 7. 12. 2011), z něhož vyplynulo, že vzorek lihu obsahoval denaturační činidlo 2-propanol, ovšem v tak nízkém obsahu, že líh nemohl být považován za denaturovaný. Jiné denaturační prostředky nebyly zjištěny. K 2-propanolu pak žalovaný neopomněl uvést, že tento je určen pro zvláštní denaturaci, a pokud by tedy byl zjištěn v odpovídajícím množství, mohl by být předmětný líh považován za zvláště denaturovaný, za předpokladu, že by žalobce měl vydáno zvláštní povolení na přijímání a užívání lihu osvobozeného od daně nebo povolení k provozování daňového skladu. Nic z toho však nebylo splněno. Ve vztahu k rozboru provedenému Bel/Novamann zdůraznil, že tento nelze použít, neboť neobsahuje konkrétní závěry o ne/denaturaci, ani z něj nevyplyvá tvrzení žalobce o nemožnosti použití lihu v potravinářství. V rozboru se uvádí, že se jedná o složitou směs látek, a následně jsou zmíněny některé sloučeniny, ovšem bez příslušné kvantifikace. Přes nedostatečnost analýzy provedené laboratoří Bel/Novamann rozhodl žalovaný o provedení analýzy rozhodčího vzorku, a to z důvodu vyloučení jakýchkoliv pochybností, neboť analýza předložená žalobcem se od analýzy provedené CTL Praha lišila v jednom ukazateli, konkrétně v přítomnosti uhlovodíkové frakce. Žalovaný k vypracování analýzy ustanovil znalce – Generální ředitelství cel, CTL Praha, přičemž rozbor provedlo pracoviště CTL v Olomouci a žalobce byl procesu zkoušení vzorku přítomen. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že vzorek zkoumaný CTL Praha a vzorek předložený znalci jsou totožné, stejně tak závěry jejich analýz, naopak, analýza Bel/Novamann ve vztahu k přítomnosti uhlovodíkové frakce potvrzena nebyla. Žalovaný v odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí přesně popsal výsledky

rozboru rozhodčího vzorku, rovněž reagoval na námitku, proč nebyla analýza zadána nezávislému pracovišti („Pakliže bude odvolací orgán vycházet z tvrzení odvolatele, že předmětný přepravovaný líh byl obecně denaturován, celním orgánům není známa žádná jiná nezávislá akreditovaná laboratoř v ČR a z dostupných informací ani žádná zahraniční laboratoř, která by disponovala akreditací k určení denaturačního činidla pro obecnou denaturaci.“), a poukázal i na judikaturu NSS (rozsudek č. j. 1 Afs 42/2007-55), z níž vyplývá, že posudky CTL jsou standardním důkazním prostředkem.

Vypořádání se s posudkem Bel/Novamann v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za vyčerpávající, když argumenty žalovaného odpovídají zákonné úpravě, jsou srozumitelné a přesvědčivé. Soud nepovažuje za potřebné a ani souladné s požadavky na hospodárnost soudního řízení správního a přesvědčivost, srozumitelnost a přehlednost rozsudku opakovat do nejmenších detailů odůvodnění žalovaného či opakování podstaty již žalovaným řečeného jinými slovy. V souladu s judikaturou NSS (viz např. rozsudek ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“) tak odkazuje na odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se zcela ztotožňuje.

V řízení byly provedeny dva rozboru CTL, jednak laboratorního vzorku učiněný CTL Praha a jednak rozhodčího vzorku provedený CTL Olomouc. Odebraný líh byl tedy přezkoumán dvěma různými CTL, jejichž posudky se shodují a jsou dostatečným podkladem pro závěr o tom, že líh přepravovaný dne 14. 11. 2011 žalobcem nebyl obecně denaturován, tedy podléhá spotřební dani. Posudek předložený žalobcem naopak neprokazuje, že líh obecně denaturován byl, nevyplyvá z něj ani žalobcovo tvrzení o nemožnosti použití tohoto lihu v potravinářství. Vzorek je v něm charakterizován jako směs etanolu s vyššími alkoholy a estery, uhlovodíkové frakce, vonných látek a jiných, přičemž jsou uvedeny pouze některé identifikované sloučeniny, a to bez jejich kvantifikace. Posudek tak nelze považovat za důkaz o obecné denaturaci předmětného lihu, neboť právě přesné poměry denaturačních činidel jsou rozhodující pro závěr, zda byly splněny požadavky vyhlášky č. 141/1997 Sb. a zda se tedy jedná o obecně denaturovaný líh či nikoliv. Na rozdíl od žalobce je soud přesvědčen o tom, že bylo nade vší pochybnost prokázáno, a to analýzami provedenými CTL, že žalobcem přepravovaný líh nebyl obecně denaturován a tedy podléhá spotřební dani. Soud nemá pochybnost o zjištěném skutkovém stavu a tedy návrhu žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem nevyhověl, když tento považoval za nadbytečný, neboť otázku, zda přepravovaný líh byl či nebyl obecně denaturován, zodpověděly posudky CTL a posudek laboratoře Bel/Novamann nelze považovat za posudek jím rovnocenný. Konkrétní námitky k analýzám CTL žalobce nevznikly, obecné zpochybňování pak nemůže obstát, neboť se jedná o odborná pracoviště, akreditovaná a způsobilá odborně i vybavením. Jejich zařazení do struktury orgánů celní správy pak samo o sobě nezpochybňuje jejich nestrannost a objektivnost (viz rozsudky NSS č. j. 1 Afs 42/2007-55 a č. j. 9 Afs 17/2011-69). Jen na okraj soud poznamenává, že obdobně je přístupováno k posudkům vypracovávaným pro soud v řízení o přezkumu rozhodnutí ČSSZ ve věcech invalidních důchodů. Tyto posudky vypracovává k posouzení zdravotního stavu dotčené osoby Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a nemá-li soud pochybnosti o jejich úplnosti a správnosti, není

považován za odůvodněný požadavek na ustanovení znalce v soudním řízení (viz např. rozsudek sp. zn. 5 Ads 22/2003).

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

S ohledem na vše shora uvedené soud dospěl k závěru, že první napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že vůči druhému napadenému rozhodnutí žalobce nevznese žádné konkrétní žalobní námitky, resp. jeho nezákonnost odvozoval od nezákonnosti rozhodnutí prvního a uplatnil vůči němu stejné žalobní body, i druhé napadené rozhodnutí soud hodnotí jako zákonné. Podaná žaloba je tedy nedůvodná a soud ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.